

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **V. V.**, zastoupené JUDr. Ladislavem Kolačkovským, advokátem, se sídlem Burzovní palác, Rybná 682/14, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2010, č. j. 4 Cad 138/2008 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně podává kasační stížnost proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2008, č. X, ve věci invalidního důchodu. Tímto rozhodnutím žalované byl žalobkyni odňat částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 44 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění"), s odůvodněním, že podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 1. 9. 2008 není žalobkyně částečně invalidní a její schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla pouze o 25 %.

Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž vyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím žalované z důvodu nesprávného posouzení zdravotního stavu. V průběhu soudního řízení se žalobkyně podrobila opakovanému zkoumání svého zdravotního stavu Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí

(PK MPSV), která se vypořádala i se závěry znaleckého posudku MUDr. A. D., CSc., který předložila žalobkyně.

Na základě rozsáhlého dokazování pak o žalobě rozhodl městský soud tak, že ji zamítl, protože napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno na základě správného a zákonného postupu a dle lékařských posouzení žalobkyně nebyla shledána částečně invalidní. Městský soud konstatoval, že se PK MPSV vypořádala i s otázkou změny závěru ohledně invalidity žalobkyně a vysvětlila, proč shledala posudkové závěry o částečné invaliditě žalobkyně nadhodnocenými. Městský soud dospěl k závěru, že se PK MPSV řádně vypořádala se všemi námitkami žalobkyně i se závěry zdravotní dokumentace vedené u ošetřující neuroložky doc. MUDr. S., CSc. PK MPSV vyhodnotila nálezy i znalecký posudek, které byly žalobkyní předloženy, a potvrdila, že žalobkyně trpí obtížemi, které mají reálný podklad v degenerativních změnách pohybového aparátu. Posudková komise uvedla, že tíže postižení k datu vydání napadeného rozhodnutí odpovídala kapitole XV oddílu F položce 2 písm. b) přílohy 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, v platném znění, a byla hodnocena 25 % míry poklesu soustavné výdělečné činnosti. Městský soud dospěl k závěru, že nemá pochybnosti o správnosti závěrů podaných posudků, které vycházejí ze zdravotního stavu žalobkyně doloženého výsledky funkčních vyšetření a z její schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem s přihlédnutím k jí dříve vykonávaným výdělečným činnostem (§ 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění). Městský soud zdůraznil, že si ve věci vyžádal dva posudky, které podala PK MPSV vždy v jiném složení. Za této situace nepovažoval za nutné provádět dokazování dalším revizním posudkem. Posudek, který byl jako revizní podán dne 14. 9. 2009 a doplněn dne 14. 12. 2009, splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti. Posudková komise se vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru a byl soudem shledán přesvědčivým. Žalovaná postupovala v souladu se zákonem a vycházela ze správně zjištěného skutkového stavu věcí.

Proti napadenému rozsudku Městského soudu v Praze podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž namítá nezákonnost rozhodnutí soudu, protože ten vycházel z věcně nesprávných lékařských posudků a považoval závěry PK MPSV za objektivní a podložené. Stěžovatelka poukazuje na posudek své ošetřující lékařky a posudek soudního znalce. Stěžovatelka upozorňuje, že v jí předloženém posudku soudní znalec z oboru neurologie ohodnotil její zdravotní stav mezi třiceti a čtyřiceti procenty, přičemž soud se přiklonil k dolní hranici stanovené v posudku. Stěžovatelka dále namítá, že členy posudkové komise byly v některých případech stejné osoby a soud se řídil spíše závěry posudkové komise, nikoli její ošetřující lékařky doc. MUDr. S., CSc., a soudního znalce MUDr. D., CSc. Dále stěžovatelka upozornila na to, že pracuje na zkrácený pracovní úvazek a že práce na plný pracovní úvazek by její stav zhoršila. Základní nezákonnost napadeného rozsudku stěžovatelka spatřuje v tom, že její zdravotní postižení bylo posudkovou komisí nesprávně zhodnoceno.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání

kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínka povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud se pak zabýval důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka ve své kasační stížnosti neuvádí, o jaký zákonný důvod se její kasační stížnost opírá. Věcně stěžovatelka napadá rozhodnutí městského soudu proto, že vycházel z neúplného posouzení rozsahu zdravotního postižení stěžovatelky; opírá se tedy o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť napadá jinou vadu řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Dále stěžovatelka tvrdí, že městský soud nesprávně zhodnotil důkazy a dospěl k nezákonnému závěru, čímž uplatňuje kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud podání stěžovatelky zhodnotil podle jeho obsahu v souladu se svou konstantní judikaturou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS) tak, že se kasační stížnost opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka svou kasační stížností napadá tedy závěry PK MPSV i městského soudu pro nesprávné posouzení svého zdravotního stavu a určení důsledků tohoto posouzení z pohledu zákona o důchodovém pojištění a prováděcí vyhlášky. K tomu Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že na základě své konstantní judikatury dospěl k závěru, že co se týče posudku PK MPSV, jedná se o důkaz provedený v soudním řízení před městským soudem, a proto musí být soudem hodnocen jako každý jiný důkaz podle zásad uvedených v § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění, se zřetelem k § 64 s. ř. s. Pokud pak tento posudek zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Za úplný a přesvědčivý pak lze považovat posudek, v němž se posudková komise zcela vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které namítal účastník uplatňující nárok na invalidní důchod, a současně obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý také pro soud, který nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 6 Ads 59/2009 - 64, a rozsudek ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, oba dostupné na www.nssoud.cz). Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že všechny zdravotní potíže, které stěžovatelka namítá v žalobě i v kasační stížnosti i všechny předložené lékařské posudky a zprávy byly v posudcích PK MPSV vzaty v potaz, hodnoceny a posuzovány.

Nejvyšší správní soud s ohledem na celistvost, úplnost a přesvědčivost posudků PK MPSV dospěl k závěru, že městský soud nepochybil, pokud se ztotožnil se závěry posudků PK MPSV.

Nejvyšší správní soud tedy v závěrech městského soudu neshledal žádnou nezákonnost spočívající ve vadách řízení před tímto soudem ani v nesprávném posouzení právní otázky napadeným soudním rozhodnutím, a proto shledal kasační stížnost jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. o nákladech řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů však nenáleží ani žalované, ačkoliv měla ve věci plný úspěch, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu